σπωμένως γάρ. τυπȣ. ϗ πλὴν τȣ., ἐλθὲ, εὑρὲ, ἰδὲ, εἰπὲ, λαβέ.

Τόνος Μετοχῆς.

§. Φοβʹ. Μετοχὴ δὲ, τῇ μὲν ἀρσενικῇ τȣ Ἐνεστῶτος, ϗ Μέλλοντος, ϗ Ἀορίσȣ πρώτȣ τῶν εἰς ω ἐνεργητικῶν, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁ τόνος τῷ ἀρχικῷ ῥήματι. τύπτω, ὁ τύπτων, ὁ τύψων, ὁ τύψας. Πλὴν τριῶν, ἴω, κίω, ἔω. τȣ́των γὰρ αἱ Μετοχαὶ ὀξυτονȣ͂νται. ἰὼν, κιὼν, ἐὼν,

§. Φογʹ. Τῇ δὲ τȣ Παρακειμένȣ, ϗ δευτέρȣ Ἀορίσȣ, ἐπὶ τῆς ἐσχάτης. τετυφὼς, τυπών. Αἵγε μὴν εἰς μενος, πασαι προπαροξυνονται. Πλὴν τȣ Παρακειμένȣ. παροξυτόνως γάρ. ὁ τετυμμένος.

Τονος Ἀντωνυμίας.

§ Φοδʹ. Ἀντωνυμιῶν δὲ τῶν Πρωτοτύπων, ὀξύνεται μὲν ἡ Ἑνικὴ Εὐθεια, ϗ ἡ Δοτικὴ, ϗ Αἰτιατικὴ ὁμοίως· ἡ δὲ Γενικὴ περισπαται. ἐμȣ͂, σȣ͂. Ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτȣ προσώπȣ ἔτι ϗ ἡ Δοτικὴ περισπᾶται ȣ͂, οἷ. Αἱ δὲ Πληθυντικαὶ περισπωνται πασαι, πλὴν τῆς τȣ τρίτȣ Δοτικῆς. σφίσι

§ Φοέ. Χρὴ δ᾽ ἄρα ἐπὶ τȣ πρώτȣ προσώπȣ τὸ ἐντελὲς ἐννοεῖν ὡς τὸ ε ἀρκτικὸν ἀποβάλλȣσα Φωνὴν, ἐγκλίνεται, ὧδε. ἤκȣσάς μȣ, ἔδωκάς μοι, εὔφρανάς με.

Περὶ Ἐγκλινομένων.

§. Φοϛʹ. Καθόλȣ γάρ τοι τὰ ἐγκλινόμενα ἀποβαλλοντα τὸν ἑαυτῶν τόνον, ἐφέλκεται ὑπὸ τοῦ κατὰ τὴν ἡγȣμένην λέξιν, εἴτε μονοσύλλαβα εἴη, εἴτε δισύλλαβα. τὸ δὲ καί μοί τις, ȣ δισύλλαβον ἓν, ἀλλὰ